

ANTONIO GOLUB

OKLADA

Tupo sam gledao u komad pomalo zgužvanog papirića. Srce je udaralo kao bubanj iz neke *heavy metal* pjesme. Mozak je ključao. Prosuo sam tek otvoreno pivo u lavabo i popio par gutljaja hladne vode. Prislonio sam mokre ruke na užareno čelo i kao u transu ponavljam: „Majko mila, majko mila...“

Ništa se ne bi dogodilo da nisam jedne večeri, popunjavajući prazninu u glavi i rupu u vremenu, zaglavio u Alcatrazu. Kazaljke sam požurivao popijenim pićima, jer imao sam se gdje žuriti, ali nisam imao zašto.

„Eh, tako ti je to. Šta ćeš“, netko je pored mene htio započeti razgovor.

„Ja ću votku, hvala“, pravio sam se duhovit.

„Votka je dobra za nas beskućnike. Grije, a popravlja raspoloženje. Radijator i peć samo griju, dok raspoloženje ostaje isto.“

Tada sam ga bolje pogledao svojim polupijanim očima. Bio je to najljepši i najuredniji beskućnik kojeg sam ikada u životu vidio. Čak je i mirisao ugodno, ne računajući zadah iz usta. Riječ po riječ, čaša po čaša i predložio sam mu okladu: „Idemo se kladiti da ću tjedan dana izdržati biti beskućnik!“

„Popio si pa pričaš gluposti. Samo pazi, morat ćeš provoditi vrijeme sa mnom. Moram se uvjeriti kako me ne muljaš!“

„Gluposti pričam i kad sam trijezan. Ne brini, bit će mi super odmoriti se od svoja skupo uređena četiri zida samoće, od Facebooka na kojem imam stotine „prijatelja“, od točenja goriva u automobil, od pokazivanja tramvajske karte kontroloru, od menija za jednu osobu u talijanskom restoranu.“

„Opaa! Počeli smo se hvaliti!“

„Ne zafrkavaj, nego reci u što se kladimo?“ upirao sam prstom u njega.

„Znaš, uvijek sam htio letjeti onim malim avionom iznad Zagreba, pa dok se vozim da promatram kad je i gdje netko ubacio praznu bocu u smeće. Olakšalo bi mi posao, jer bih pokupio boce prije svih.“

„Ha ha ha! To se zove panoramski let. Može, pristajem!“

„Ma, više od deset godina lutam po ovome gradu kojem znam svaki kutak i obožavam svaku njegovu kantu za smeće, svaku lipu nađenu na pločniku. Želja mi je da s nekih petstotinjak metara visine pogledam na svoj grad, ispijem gutljaj piva iz zraka i osjećam se kao bog.“

U očima sam mu vidio zagrebačku katedralu, Gornji grad, Jarun, Bundek i sve svjetlucajuće semafore na zelenom valu.

„Oklada vrijedi, daj šapu! Ali počinjemo odmah! Nema zafrkancije sa mnom, gospodine Tatin sin. Što bih ja trebao uraditi za tebe? Ti znaš da ja nemam ništa, ali ti mogu obećati sve, jer znam da nećeš izdržati“, zadovoljno se smješкао.

„Zauzvrat ćeš se morati cijelu godinu voziti s tramvajskim pokazom koji ću ti ja kupiti, pa će te svi tvoji prijatelji beskućnici mrziti“, slavadobitno sam predložio.

„Može, vraže! Ajmo još po jednu pa moramo ići na počinak u hotel Prdimahovina.“

Bio je lipanj, ugodno ljetno vrijeme. Presvlačenja i pranja nije bilo, mobitel sam poklonio, kruh je bio sva hrana, pilo se iz iste flaše koja je kružila od ruke do ruke. Pokušavao sam raditi isto što i on. Pratio sam ga u stopu ma koliko god bilo teško, a on se trudio zakomplicirati mi život, jer su ostala samo dva dana do isteka oklade. Njegovi prijatelji beskućnici me nisu previše voljeli, ali su voljeli njega i bio sam ljubomoran.

„Ići ćeš prositi sa mnom. Dužan sam Jakovu 145 kn, a Jakov je gadan tip. Moglo bi biti krvi, ako taj pijanac ne dobije svoj dio nazad. Petak je, mogao bi navratiti večeras po novac, a on uvijek nosi nož sa sobom. Vidiš ovaj ožiljak ovdje? To mi je pouka“, zabrinuto je pokazivao na trbuh otkrivajući majicu.

Razdvojili smo se. Ne znam je li to normalno za amatera poput mene, ali prvih pola sata nisam dobio ni lipe. Nakon dva sata sam se već zabrinuo. Počeo sam inovativno koristiti razne tehnike. Bilo je neugodno svaki puta. Na komad kartona sam olovkom napisao velikim slovima: „KUNA PO KUNA I ETO TAJKUNA!“. Taj natpis sam ubrzo zamijenio s: „NIJE U ŠOLDIMA SVE, ALI MI TREBAJU“, pa sam neko vrijeme nosio: „UPLATITE IZNOS SOLARNIM PLAĆANJEM“, i: „JEDNA KUNA - VAMA NIŠTA, A MENI ZA GEMIŠTA“. Znam u čemu je bio problem. Ljudi nisu imali razloga udijeliti mi novac. Mlad sam, zdrav i sposoban. Na kraju sam iz očaja nosio natpis: „TREBAM 145 KN ILI SAM MRTAV.“ Prišla mi je jedna mlada, prekrasna djevojka i s čudnim smješkom mi pružila novčanicu od 200 kn: „Kusur ćeš vratiti ako preživiš. Nemam sitnije.“

Dodala je: „Ajmo nešto pojesti, ja sam gladna. Jesi li i ti?“

Nisam znao jesam li gladan, žedan, tko sam i gdje sam. Bio sam zaljubljen, to sam znao.

„Stanujem blizu. Dvije stanice odavde. Pripremit ću nam pravu toplu večeru uz žlicu da ne jedeš ove gluposti iz *fast fooda*.“

Dalje je nepotrebno pričati. Prvo smo bili kod nje, pa smo završili u kafiću. Poslije kafića smo završili u drugome kafiću. Ne sjećam se jesmo li išli u treći. Smijali smo se, pjevali, grlili, ljubili te razmijenili brojeve telefona. Oboje smo bili pijani, a posebno ona, jer nije mogla pratiti moj tempo. Potrošio sam svih 145 kn. Znam da sam je odveo k sebi. U svoju kuću. Ujutro sam se probudio „mrtav zgažen“, a nje nije bilo. Nisam mogao vjerovati. Iznevjerio sam sebe i svoju riječ, prijatelja beskućnika (koji je sada možda mrtav zbog mene) i nju. Nju

koja je vjerovala da sam onaj za koga se predstavljam. Mamurne oči su primijetile samo jedan komad papira na kojemu je pisalo: „Dobio sam okladu, Tatin sine. Pričat ćeš mi kako je bilo s malom kad se vidimo. Tvoj prijatelj beskućnik.“ Danas kad bacam praznu bocu u smeće, pogledam u nebo i mogu se kladiti da mi iz aviona netko maše.